Ч. 242 Субота 29 жовтня (10 падолиста) 1894. Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтовоі.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтовоі.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в Адміністрациї „Ґазети Львівскої“ і в ц. к. Старостввах на провінциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

Зміна престола в Росиї.

З великою цікавостию чекає цілий сьвіт а з ним і сама Росия, чи зміна на престолі російскім принесе і якусь зміну політичну. О зміні заграничної політики російскої не може бути й бесіди, бо она позістане така сама, як була доси — мироллюбива. То єсть та спадщина, яку умираючий цар лишив свому синови і яку цар зазначив вже в своїм маніфесті. Цікавійша річ, якою буде тепер внутрішна політика, від котрої у великій мірі зависить також і політика заграничнa. На се трудно сказати щось зовсім певного, позаяк доси нема ще ніяких так видних ознак, щоби з них можна на певно догадувати ся якихсь змін. Аж по похороні помершого царя покаже ся яснійше, як задумує новий цар вести своє правлінє; однакож поки що годить ся приглянутись тим хоч на разі дрібним фактам, котрі вже характеризують зміну престола в Росиї.

Як звістно, звернув маніфест нового царя у великій мірі увагу на себе тим, що він держаний в спокійнім і лагіднім тоні, такім, до якого привикли й держави конституцийні. Не було там нічого, що могло би насувати здогад, що провідною гадкою нового царя буде лиш самодержавіє та православіє; але була там згадка про дві важні справи, котрі стоять в безпосередній звязи з російским престолом: про нероздільні з ним краї: „царство польске“ і „велике князівство фінляндске“. Новий цар уважав за потрібне зазначити в своїм маніфесті нероздільність сих країв від престола російского, але сим і признав заразом бодай бувшу колись окремішність тих країв, котрі мали свої окремі престоли. Про рускі краї нема й бесіди — они мусять крити ся під загальну назву „вся Росия“. Але й що до згаданих двох країв відозвав ся цар в своїм маніфесті так, що мусіло то звернути увагу на себе. Ось що доносять в сій справі до берлиньского Tageblatt-у з Петербурга:

Коли має появити ся маніфест, заповідаючий вступленє на престол, то єго мусить ще переглянути сенат. В тій цїли збирає ся сенат на торжественне засіданє, на котрім відчитують ся ті параґрафи закона, котрі нормують наслідство, і аж тогди, коли в маніфесті нема нічого, що противилось би сим параґрафам, оголошують єго і сенат складає присягу новому цареви. Отже коли міністер справ внутрішних Муравєв відчитав в сенаті маніфест царя, підняло ся кількох сенаторів і зазначили, що в маніфесті видять дуже важну зміну в тім уступі, де говорить ся про „царство польске“ і „вел. князівство фінляндске“. Цар говорить в маніфесті лиш о нероздільно сполученім з цїсарством російским царстві польскім і вел. князівстві фінляндскім, підчас коли у всіх давних маніфестах було завсїгди сказано: „Вступаємо на престол наших предків, на престол цїсарства, на престоли царства польского і вел. князівства фінляндского, котрі сполучені з ним нероздільно“. Сенат отже добачив зміну в маніфесті; але заявив, що єї треба уважати лиш за патріотичну, позаяк она зазначує, що ані царство польске, ані вел. князівство фінляндске не мають позістати на дальше яко якісь окремі держави, лиш яко провінциї Росиї.

Секретар для Фінляндиї, резидуючий в Петербурзї, Ден, довідавшись о тім, виїхав зараз до Ливадиї, щоби розвідати, чи така зміна в маніфесті була умисно зроблена, та щоби упросити царя, щоби він ту зміну якимсь способом відкликав. Фінляндцї суть того погляду, що у них не панує цар російский, лиш великий князь (подібно як на Угорщинї король), котрий єсть заразом і царем російским. Зміна в маніфесті означала би, що царство польске і вел. князівство фінляндске мають стати лиш простими провінциями російскої держави, подібно як рускі краї, а Фінляндцї тому противні. Що вдіяв Ден — поки що нічого не знати.

То була би отже одна характеристична ознака правлїня нового царя. З деяких инших можна би здогадувати ся, що в Росиї настане тепер може трохи більша свобода. До таких ознак зачисляють слїдуючий факт: На короткий час перед смертию царя Александра III. був в Ливадиї один із найщирійших приятелів царя Александра II., ґен. Алексій Мілютин, бувший міністер війни, чоловік високо образований і дуже свободолюбивий. Зараз скоро лиш померший цар вступив був на престол, дав був димісию Мілютинови, а на єго місце покликав Ваяновского. Ґраф Мілютин попавши так явно в неласку у царя, виїхав з Петербурга на Крим і через 13 літ держав ся зовсім здалека від двору і правительства в Петербурзї. Коли цар Александер лежав в Ливадиї вже тяжко недужий, пригадав собі Мілютина, післав по него і помирив ся з ним. Мілютин заходив з тої пори що дня до царя. Може на десять днів перед своєю смертию розмавляв цар дуже довго з Мілютином. Кажуть, що цар Александер III. просив Мілютина, щоби він по єго смерти став єго синови, цареви Николаєви II. вірним дорадником а ґр. Мілютин мав то обіцяти. На превелике диво кругів двірских виїхав Мілю-

84)

Матій Сандорф.

(Повість Юлія Верна).

(Дальше).

За помочию приладу до осьвітлюваня на морскій ліхтарни пущено далеко широке пасмо проміня і осьвітлено значну часть овиду.

Сторожа не ошибнула ся. Двіста суден всїлякого рода, шебеки, поляки, трабоколя, саколеви та инші підпливали рядом під Антекірту. То була без сумніву фльота сенуситів, яку ті розбишаки морскі постягали з ріжних сторін побережа. А що на мори не було вітру, то судна ті гнано веслами.

В сій хвили була фльота може на яких чотири або пять морских миль далеко на полудневім всходї від Антекірти. Ледви чи перед всходом сонця могла она причалити до острова, але було би дуже нерозважно допустити єї аж до того часу до побережа, котре й так на полудни було лихо укріплене.

По сім першім розглядї загашено сьвітло і цїле небо закрила знову чорна пітьма. Треба було чекати аж до рана.

На приказ доктора зібрала ся зараз вся міліция.

Треба було поробити найважнійші приготовленя, бо від того зависів цілий успіх дальшої борби.

Тепер була вже річ певна, що неприятель не буде міг спустити ся на то, що заскочить остров несподівано, позаяк сьвітло з морскої ліхтарні дало пізнати не лиш напрям ворожої фльоти, але й єї силу.

Через цїлу ніч стережено остров дуже пильно і пускано ще кілька разів сьвітло, щоби переконати ся о позициях неприятельскої фльоти.

Річ була певна, що неприятель підпливав з великою силою войска і мав подостатком средств, щоби видержати огонь побережних батерий. Не ставало єму може лиш одної артилерий. Але за то мали сенусити тілько войска, що могли легко в кількох місцях рівночасно вийти на беріг, і тим могли они стати ся страшними.

Наконець засвитало і всходяче сонце осьвітило низше положені верстви мраки. Всїх очи звернули ся на широке море на всхід і на полудне від Антекірти.

Фльота станула тепер довгим півколесом, котрого один конець старав ся підойти до острова. Можна було тепер досить вигідно начислити яких двіста суден, а на всїх них разом було може півтора або й дві тисячки вояків.

О пятій годинї зрівнала ся фльота з острівцем Кенкраф. Треба ще було зачекати, чи неприятель стане на сїм острівци, заким розпічне зачіпку. Коли-б станув на нїм, то не було би нічого лїпшого; при помочи підложених там мін можна було вже в самім початку всїх сенуситів висадити у воздух.

Минуло пів години. Можна було припускати, що з підходячих одно за другим до острівця суден буде войско виходити на беріг.... Але ані слїду з того. Ані одно судно не задержувало ся, лишали островець на боцї, а плили просто до Антекірти, очевидно хотїли обступити єї зі всїх боків.

— Тепер не остаєсь нам нічого, як лиш хиба боронитись — сказав доктор до командантів міліциї.

На даний знак почали люди з цїлого острова збїгати ся до міста і кождий ставав на означенім вже наперед для него місци.

Після розпорядженя доктора обняв Петро команду над полудневою частию укріплень, а Люджі над всхідною. Оборонцїв острова — всего що найбільше пятьсот вояків — розставлено так, що з котрої би небудь сторони неприятель хотїв приступити до міста, они би зараз могли станути до него фронтом. Доктор постановив собі, іти зараз всюди туди, де би єго було потреба.

Панї Баторова, Сара Сандорфівна і Мария Феррато мусїли остатись в ратуши. Всї жінки разом з дїтьми мали сховати ся до каземат, наколи-б неприятель заняв місто. Там могли они бути безпечні, хоч би неприятель стріляв і пушками.

тьн по сій розмові до Петербурга і прибув там на три дни перед смертию царя. Тепер ломлять собі всї голови, які так важні орудки має ґр. Мілютин залагодити в Петербурзі, бо що ті орудки стоять в звязи з послїдною розмовою з помершим царем, уважають за річ певну хоч би вже лиш для того, що цар, як то всї вісти з Ливадиї констатують тепер однодушно, ані разу не приняв у себе оберпрокурора сьв. синода Побідоносцева. Сего гордого чоловіка розгнївало то тим більше, що він, хоч єго нїхто не завзивав, приїхав був до Ливадиї, а тут не лиш покійний вже цар не приняв єго, але навіть і цїла царска родина обходила ся з ним дуже холодно і держала єго здалека. В Петербурзї питають тепер всї: Чи надходять може свобіднїйші часи?

Тут мусимо пригадати, що зараз в ту пору, коли Побідоносцев приїхав був до Ливадиї, понеслась була з відтам чутка, що завелись якісь інтриґи і що царска родина, перебуваюча в Ливадиї, щоби ухоронити від них тогди ще наслїдника престола, покликала старших великих князїв, котрі могли би скорше держати інтриґантів здалека. Про всемогучого доси Побідоносцева не було доси нїчого чувати, аж ось виринув він при катастрофі на зелїзници в Москві.

Польскі ґазети подають в характеристиці теперішного царя ще ось такий факт: Коли полуднево-західні зелїзниці перейшли були на власність скарбу держави, грозила сім тисячам польских урядників при сих зелїзницях відстаўка; всї були би остали ся нараз без хлїба. Правної оборони не було в тім случаю нїякої. Они удали ся тогди приватно з просьбою до царевича, теперішного царя, щоби він за ними вставив ся. Царевич поговорив в сій справі з Кривосиїном, тогдїшним міністром комунїкаций, а успіх був такий, що урядників Поляків полишено на їх посадах.

Перегляд полїтичний.

З Будапешту надходять вісти, що там заносить ся знову на кризу в кабінетї з причини законів о цивільних супружествах. Міністер Векерлє був вчера у Відни і конферував там з міністрами Пленером і Кальноким. Векерлє був також на авдієнциї у Є. Вел. Цїсаря а відтак виїхав до Будапешту.

В комісиї економічній ухвалено вчера перейти до порядку дневного над петициєю різників в справі отвореня румуньскої границї для худоби і завізвати правительство, щоби оно порозуміло ся з бурмістром Відня і бурмістрами других більших міст, в який би спосіб можна заосмотрювати ті міста мясом. Міністер Фалькенгайн доказував, що найлїпше було би, коли-б сїльскі господарі завязували спілки і поставили свої власні різницї.

Цар Николай II. видав указ, наказуючий збирати складки в цїлій Росиї на памятник для помершого царя. Зачувати, що вінчанє царя відбуде ся аж за три місяцї.

З Петербурга доносять, що сестра будучої цариці, княг. Людвика Батенберґска не хоче приїхати до Петербурга ані на похорон царя, анї на весїлє сестри, бо не може забути помершому цареви тої кривди, яку він заподіяв кн. Александрови Батенбергскому в Болгариї.

В болгарскім собранию мав міністер Стоїлов довгу бесїду, в котрій виказав полїтику заграничну Болгариї і сказав, що Росия може удержувати зносини полїтичні лиш з самостійною Болгариєю. З болгарскої полїтики виключені суть: покликанє росийских официрів, відновленє справи династичної і нарушенє териториї болгарскої.

Новинки.

Львів дня 9 падолиста.

— **Краєва Рада шкільна** на засїданю з 5 с. м. затвердила вибори репрезентантів учительства: Николая Медвецкого, старшого учителя в Підгайцях, до підгаєцкої окружної ради шкільної, а Михайла Мскелити, управителя школи в Звенигороді, до окружної ради бобрецкої; видала обіжник до окружних рад шкільних в справі признаваня пятилїтних додатків учителям шкіл народних.

— **На будову руского театру** зложили пп.: Я. Коритовский з Калуша 31 зр. 61 кр., а то: 24 зр. з розпроданих купонів (між иншими купили по 1 зр. купонів пп. міщане з Калуша: Ант. Сїлецкий, Ів. Копфелія, Як. Винтоняк, Ол. Тимцюрак, Петро Винтоняк і Дам. Рубчак), 5 зр. від д-ра Ал. Маєвского з Кракова, 2 зр. від Германа Попера з Воднарова і 61 кр. з проданих афішів в часї побуту руского театру в Калуши в маю с. р.; п. Глїбовицка з Лосяча 2 зр., С. Янович з Снятина 4 зр. від себе і 1 зр. від п. Менциньского судового адюнкта з Горлиць, о. Навроцкий з Голгоч 2 зр. 56 кр. зібраних на весїлю у Матвія Щура, а именно зложили: Евст. Щур 50 кр., Ів. Кащій 50 кр., Юл. Цюрпіта 50 кр., Іван Щур 40 кр., Март. Вдізло 20 кр., Прок. Щур 20 кр., Катер. Щур 10 кр., Анна Щур 10 кр., Евдокія Щур 6 кр.; п. Мих. Пюрко, правник з Відня 10 зр., зібраних на весїлю п. Ол. Данкевича.

— **З кругів адвокатских.** Др. Василь Дїдошак, адвокат в Бучачи, переносить ся до Калуша, др. Лев Альтер адвокат в Надвірнї до Бучача, а др. Мавро Каґане з Бібрки до Львова.

— **Грізний огонь** був вчера у Львові в млинї Маєра при улици Млинарскій ч. 13. Причину до огню дала мабуть пекарня, від котрої затлїв ся відділ питльовий. В хвили, коли заалярмовано сторожу огневу, огонь обняв цїлий млин. Положенє було грізне, бо в малім подвірю стояли будинки один коло другого, а всї кромі одного криті гонтом. Сторожа огнева працювала тяжко і не дала огневи розширити ся. Але там, де огонь вибух, згоріли машини і трансмісиї. Самої муки згоріло за 2000 зр., а будинків і уряджения не рахувати. Будинки були обезпечені.

— **В черниховскій** школї рільничій настали непорядки між учениками. Ученики II. курсу вже від початку року не хотїли згодити ся на карність шкільну. Тепер одного власть шкільна покарала, через що инші товариші (було їх 16) чули ся ображеними, не хотїли слухати дирекциї і виступили. Розуміє ся, дирекция не могла того дарувати, розписала нові вписи і рішила приняти лиш тих, що не брали участи в самій змові, а піддали ся перемозї. Инші ученики школи не мішали ся до тої справи.

— **Податок на циклїстів.** Від тепер кождий чоловік, що їздить для розривки на колесах у Львові, має мати номер на колесї, позволенє полициї з фотоґрафією, і мусить платити на стемпель 1 зр., а 1 зр. на львівских убогих. Ті, що розвозять на триколїсних або чотироколїсних машинах товари, ґазети і взагалї їздять за інтересом, не платять податку.

— **Торговля собачими шкірами.** В Хінї є звичай торгувати песячими шкірами. Особливо в Монголиї і Манджуриї, коли панни виходять замуж, то замість посагу дістають стадо псів. Пан молодий веде осторожно молоду і псів до дому,

---

Справа острівця Кенкраф була отже порішена — і то в некористь Антекірти; оставалась ще лиш справа порту. Коли-б неприятельска фльота хотїла на силу добути ся до порту, то єї взяли би тут в два огнї форти, уставленї на обох греблях, а відтак ще й канони „Феррата“, та електричні лоди торпедові, а запущені під воду торпеди могли би були таки на прах розбити неприятельску фльоту, коли-б она схотїла нападати на остров із сеї сторони.

Але проводирі сенуситів знали очевидно дуже добре оборонну силу Антекірти, і зміркували, що від полудня найлекше дістати ся на остров. При нападї на порт чекала їх неминуча погибель. Онидля того не зважали так само на порт, як і на островець Кенкраф, а вся фльотилля пустилась на найслабшу точку острова Антекірти.

Доктор зміркувавши сей плян неприятеля, видав зараз відповідні розпорядженя. Капітани Кестрік і Нарзос сїли на лоди торпедові і виплинули з порту.

В чверть години опісля кинулись „Електріки“ на неприятельску фльоту, переломили єї лїнію, висадили пять чи шість суден у воздух, а може яких дванайцять затопили. Але неприятельских суден було так богато і они їх так обскочили, що не було иншої ради, як хиба втїкати до порту.

Тимчасом почав „Феррато“ стріляти до фльотилї; але анї єго кулї, анї кулї батерий не могли спинити великої сили розбишаків морских, хоч богато з них було вже погибло, і богато суден було ушкоджених та нездібних до битви. Все-таки було ще яких тисяч людий, готових лїзти на скали від полудня, до котрих можна було легко підплисти, позаяк не було вітру.

Але бо показало ся, що сенусити мають і артилерию. Найбільші шебеки везли ляфети і здоймлені пушки, котрі можна було легко винести на беріг і уставити поза містом так, що їх не досягнули би кулї анї з фортів, анї з осередного горба.

Доктор видів, що робить ся, але не міг тому перешкодити, бо мусїв щадити і без того малу горстку своїх людий. Єго сила була в борбі зпоза мурів, і в сім случаю була дуже непевна річ, чи ворогови удалось би, хоч би й як він був численний, побідити залогу міста.

Сенусити розділились на дві кольонни, тягнули пушки за собою і машерували наперед не ховаючись, звичайно як Араби, котрими гонить фанатична відвага і надія на рабунок та ненависть до Европейців.

Коли підійшли близше, посипав ся на них град куль з батерий. Більше як сто з них повалилось трупом на землю, але другі не уступались. Они уставили свої пушки і незадовго вибили діру в мурі, котрий ще не був зовсїм готов.

Їх проводир стояв зовсїм холоднокровно, хоч доокола него падали трупи, і видавав приказы. Коло него стояв Сарканій і намавляв єго, щоби він вислав до приступу кольонну, зложену з кілька сот людий. Доктор Антекірт і Петро Баторий пізнали єго. Та й він їх пізнав.

Збита маса сенуситского войска пустилась тепер до пролому в мурі. Коли-б їй було удало ся добутись туди до міста, то оборонці єго мусїли би були уступити ся, а тогди певно настала би була в містї кровава різня.

Розпочала ся завзята борба на сім місци; лицем до лиця станули одні против других. Петро Баторий і єго товариші під оком доктора, котрий стояв неустрашимо серед граду куль, доказували чудес хоробрости. Поент Пескаде і Кап Матіфу помагали їм. Велит, що мав в однїй руцї ніж а в другій сокіру, змітав страшно ворогів доокола себе.

— Бий, Капе, бий!... Вали, що можеш! — додавав єму Поент Пескаде охоты, а сам пукав із свого револьвера, як з мітрайлєзи.

Але неприятель не уступав. Кілька разів відогнали єго були від діри в мурі, а він таки пер ся наперед і здавало ся вже, що влїзе до міста, коли нараз позаду зробив ся якийсь рух.

„Ферратови“ удало ся підплисти під беріг з тої сторони і почав звідтам сипати кулями із револьверових канон та ґатлїнґівских мітрайлєз на неприятеля та взяв так єго з заду. Рівночасно розбив він і кілька неприятельских кораблів.

То був для сенуситів тяжкий і несподіваний удар. Тепер їх не лиш взяли з заду, але ще й заступили дорогу до втечі, а „Феррато“ готов був ще й на дрібні куснї порозбивати їм їх судна.

Кольонна сенуситів станула тепер перед проломом в мурі, котрий завзято боронила мілїция. Вже більше як пять сот сенуситів згинуло на березї а з антекіртскої мілїциї погибло сорозмірно дуже мало.

Начальний командант сенуситів побачив,

псів забиває і шкіри продає до Америки. Хіньскі пси мають довгий волос і тому шкір їх уживають на підстілку під ноги або на коци. Хінцям байдуже, що пес такий приятель чоловіка, они зарабляють на шкірах півтора міліона зр. річно. Сего року задля війни з Японцями, в Хінах не було богато весіль і тому торговля шкірами мало що принесла.

— **Нова зелізнича тарифа в Росиї.** Дня 13 грудня с. р. вийде в житє значно знижена зелізнича тарифа на всіх зелізницях Росиї. Найбільше знижені будуть білети III. кляси; білети другої кляси будуть коштувати півтора рази більше від білету III. кляси. Перших 160 верств буде коштувати стілько, що й тепер і аж на більших престорах буде видне значне знижене цін. Зелізничий шлях буде поділений на полоси. За діти від 5 до 10 літ буде ся платити четверту часть звичайної оплати.

— **Тунель через Піренеї.** Вже від довшого часу вели ся переговори між француским а іспаньским правительством, щоби обі держави злучити коротшими зелізними дорогами. Доси вели до сих країв дві приморскі зелізниці, одна по-при Біскайский залив, а друга по-при Середземне море. Отже тепер згодили ся Франция і Іспанія збудувати два підземні тунелї для скорочення їзди, а тим самим для поліпшення комунікациї по-під піренейскі гори. Довгота одного і другого тунелю виносити-ме 7 до 8 кільометрів, а роботи при їх збудованю потревають десять літ. Повисша угода обох держав потребує ще лиш потвердження своїх парляментів.

— **Жарт студентів.** Кількох львівских академиків вертало онодги по півночи з шиночку до дому. На улици Третого мая стрітили порожний величезний віз до перевозу меблїв. Недовго думаючи, затягнули віз перед поліцию (то недалеко) і там сказали поліциянтови, що „прийшли віддати візочок, що найшли на улици“.

— **Прогулька по Дунаю.** Якийсь пан Мікльош родом з Загреба пописував ся сими днями своїм прирядом до пливаня на Дунаю. Під Віднем переплив цілий Дунай безпечно і легко. Той прирад такий, що пливак може при тім їсти і пити на воді, та при собі може тягнути чоловіка, що важить два сотнарі. Дальші проби з тим апаратом розпічнуть ся на весну, бо тепер уже вода холодна.

— **Короп на дереві.** Чи видив хто таке, щоби риба, і то така велика, як короп, найшла ся на дереві і щоби єї жаден чоловік там не положив? Тимчасом таке дійстно стало ся в добрах цісарских коло Ґеделле. Там стоять стовпи, а на стовпах лапка на хижі птахи. Сими днями гаєвий оглядав сї стовпи і найшов в одній лапці великого коропа. Як же він там дістав ся? Очивидно орел водний, що живе рибами, зловив коропа і сїв собі на стовп, щоби з'їсти рибу. Зелїзо схопило коропа, а орел утїк. Инакше не міг там короп дістати ся.

— **Як ведуть війну в Америці.** В републиці Сан Сальвадор появили ся повстанці; они мали свого войска 6000 і до того ґенерала Ґутїєрреца. Саме правительство мало войска 14.000. Частина того войска під проводом президента Карльоса Езеги була в Сан Сальвадорі, а друга частина войска під проводом віцепрезидента, була в Санта Ана. Повстанці не мали надії виграти війну з правительственним войском, але їх ґенерал впав на добру думку. Поміж Сан Сальвадором а Санта Ана в самій половині дороги перетяв Ґутїєррец дроти телеґрафічні, злучив їх зі своїми телеґрафами і зателеґрафував до Карльоса Езети в Сан Сальвадор, що в Санта Ана повстанці побили правительственне войско, цїлий край повстав, небезпечність велика і найлучше утїкати. Під тою телеґрамою підписав Антона. Так само зателеґрафував до Санта Ана нїби-то від Карльоса, що войско в С. Сальвадор побите, вибухла революция, повстанці скинули правительство, а сам він (Карльос) утїкає на один нїмецкий корабель. Коли брати подіставали такі вісти, поспускали носи і чимскорше винесли ся зі своїх міст разом з войском. А ґенерал Ґутїєррец двома телеґрамами побідив два міста і 14.000 войска, не проливши ані каплї крови. То було сего року. Так вести війну — то розумію...

Господарство, промисл і торговля.

Львів 7 падолиста: пшениця 6·25 до 6·70 жито 5·— до 5·40; ячмінь броварний 5·— до 6·—; ячмінь пашний 4·— до 4·50; овес 5.— до 5·50; ріпак 8·75 до 9·20; горох 5·— до 8·—; вика 5·— до 5·20; насїнє льняне —·— до —·—; сїмя —·— до ——; біб —·— до —·—; бобик 4·25 до 4·50; гречка —·— до —·—; конюшина червона 50·— до 55·—; біла 60·— до 80·—; шведска —·— до —·—; кмен —·— до —·—; аниж —·— до —·—; кукурудза стара —·— до —·—; нова —·—до —·—; хміль —·— до —·—; спірітус —·— до —·—

Телєґрами.

Відень 9 падолиста. Приїхали тут Є. Експ. Маршалок краєвий кн. Санґушко і віцепрезидент краєвої дирекциї скарбу у Львові п. Коритовский.

Відень 9 падолиста. Члени правительства і мужі довіря партий коаліційних відбули вчера по полудни в міністерстві справ внутрішних нараду в справі реформи виборчої. Сими днями має ся відбути знову така нарада.

Москва 9 падолиста. Петербурґский поїзд особовий наїхав вчера о 9 години вечером на курский поїзд поспішний і розбив всї ваґони поспішного поїзду; льокомотива і два ваґони особового поїзду також розбили ся. При сїй катастрофі убило одного кондуктора а двох людий із служби зелізничої та двох пасажирів покалїчило тяжко. В поспішнім поїзді їхав також Побідоносцев, але єму не стало ся нїчого. На місци катастрофи з'явив ся зараз вел. кн. Николай Николаєвич.

Петербург 9 падолиста. Суджена царя княг. Александра одержала в Ливадиї кондоленцийну телеґраму від дам московских і подякувала за ню сердечно.

Рим 9 падолиста. Князь Неаполя поїде в заступстві короля на похорон до Петербурга.

Бїлград 9 падолиста. Король сербский поїде на похорон до Петербурга.

Атини 9 падолиста. Парлямент грецкий відкрито без всяких формальностий.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1894, після львівск. год.

Відходять до

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3·00	10·36	5·26	11·11	7·31	—
Підволочиск	6·44	3·20	10·16	11·11	—	—
Підвол. Підзам.	6·58	3·32	10·40	11·35	—	—
Черновець	6·51	—	10·51	3·31	11·06	—
Стрия	—	—	10·26	7·21	3.41	7·46
Белзця	—	—	9·56	7·21	—	—

Приходять з

Кракова	3·08	6·01	6·46	9·36	9·36	—
Підволочиск	2·48	10·06	6·21	9·46	—	—
Підвол. Підзам.	3·34	9·49	9·21	5·55	—	—
Черновець	10·16	—	7·11	8.13	1·03	—
Стрия	—	—	9·23	9·10	12·46	2·3[illegible]
Белзця	—	—	8·24	5·21	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано

Час подаємо після годинника львівского він різнить ся о 35 мінут від середно-европейского (зелізничого): коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 35 мін.

що треба чим скорше вертатись на море, коли не мають тут погинути всї єго люди. Надармо старав ся Сарканій намовити єго, щоби він взяв місто приступом; він дав знак, щоби сенуситн вертали на море, а они почали вертати так само рівнодушно, як коли-б він їм приказав дати ся вирізати що до одного.

Але розбишаки морскі мали ще дістати науку, котру би попамятали.

— Наперед, приятелі! — крикнув доктор... Наперед!

Під командою Петра і Люїджа кипуло ся яких сто вояків за втїкачами, що гнали до берега. Діставшись межи огонь з корабельних пушок „Феррата“ і пушок з валів міста, мусїли они розбічи ся і серед загального розладу пустились до сїмох чи вісьмох суден, котрих „Феррато“ не міг засягнути своїми пушками.

Петро і Люїджі старали ся в сїй хвили загального заколоту лиш одного дістати в свої руки, а то — Сарканього. Они хотїли живцем єго зловити, але лиш якимсь чудом уйшли куль з револьвера сего нужденника.

Здавало ся, що судьба хоче ще раз охоронити єго від справедливої заплати.

Сарканій і начальний командант сенуситів та кільканайцять єго людий добігли щасливо до якоїсь малої поляки, котра вже підтягнула була якор і хотїла плисти на широке море. „Феррато“ був за далеко, щоби єму можна було дати знак, аби він гнав ся за тим судном; здавало ся, що оно таки втече.

Але в сїй хвили побачив Кап Катіфу якусь армату, що лежала на піску з розбитою ляфетою.

Він вхопив зараз ще набиту пушку і з надлюдскою силою видвигнув єї в одній хвили на якусь скалу, розпер ся ногами і взяв єї за оба чопи і так держав, а відтак крикнув на все горло: „Ходи сюди, Поенте Пескаде, ходи сюди:

Поент Пескаде, почувши голос Капа Матіфу, прибіг зараз до него, а побачивши, що єго Кап зробив, здогадав ся, о що розходить ся та виміряв пушку, підперту живою ляфетою, на поляку а відтак і випалив з неї.

Куля поцїлила в задну часть судна і розбила єго на дрібні кусні... Геркулєс ледви й почув, що єго сїпнула пушка, подаючись взад по вистрілї.

Начальний командант сенуситів і єго товариші пішли під води і майже всї потопили ся. Сарканій держав ся ще довго верх води, аж Люїджі чим скорше кинув ся за ним у море.

За хвилю опісля опинив ся Сарканій в руках Капа Матіфу, котрі обняли єго мов дві лопати.

Побіда була сьвітла. З двох тисячів ворогів, що напали були на острів, уйшло ледви кілька сот смерти і вернули щасливо до рідного краю.

Тепер вже можна було сподївати ся, що Антекірта буде мати на многі лїта спокій від сих розбишаків морских.

(Конець буде.)

За редакцию відповідає **Адам Креховецкий.**

ІНСЕРАТИ.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.